

Chương 56

Lữ trải qua những ngày đen tối nhất trong đời chàng sau khi giết Vãn. Chàng đã sống từng ngày trong 6 tháng sau khi Uyên chết chỉ với ám ảnh tìm ra Vãn và giết Vãn trả thù cho Uyên. Lữ nghĩ chàng sẽ tìm được bằng yên cho tâm hồn khi tìm ra Vãn và xử tội kẻ thù của chàng. Nhưng chàng đã gần điên loạn sau đêm bắn Vãn trong rừng Boulogne.

Chàng chạy suốt đêm trong rừng như người cuồng mất tâm trí, gần sáng Lữ vào một khách sạn nhỏ ở ngoại ô Paris và ngủ suốt hai ngày hai đêm. Lữ không sợ cảnh sát tìm ra chàng vì không có dấu vết nào để lại. Chàng đeo găng khi bắn Vãn và chàng đã quăng vào lò sưởi khi đến khách sạn. Nhưng một cảm giác lạ lùng đã xâm chiếm tâm hồn Lữ trong những ngày sau khi chàng thức giấc và tỉnh trí. Một sự buồn phiền bệnh hoạn, nỗi chán đời, niềm day dứt, sự hối hận về cái chết của Uyên và ám ảnh ánh mắt Vãn khi nhìn ra chàng và thấy họng súng trước mặt.

Lữ không muốn suy nghĩ nữa và chàng không muốn trở về California. Chàng lên xe lửa về miền Nam nước Pháp và bắt đầu cuộc hành trình vô định. Lữ đi ngang qua những thành phố nhỏ, dừng chân mỗi chỗ một vài ngày và đi bộ nhiều để mệt mỏi khi đêm đến dỗ giấc ngủ. Chàng muốn gạt bỏ tất cả hình ảnh của những sôi động trước đó, để tâm trí

thành thoi và tìm sự yên bình. Lữ đi không định hướng và sau ba tháng lang thang trên nước Pháp chàng sang Ý. Một ngày Lữ đến thành phố nhỏ của miền Nam nước Ý, Sorrento, Lữ yêu thích nơi này ngay và chàng quyết định ở lại.

Mỗi người có một khung cảnh, một chỗ ở, một thành phố nào đó thích hợp với mình, như tâm hồn và ngoại giới cần hòa hợp cho đời sống của tâm linh. Lữ thấy Sorrento là thành phố được dành sẵn cho chàng, càng ở lâu tại Sorrento chàng càng thấy sự thành thoi dần trở lại và giấc ngủ dễ dàng hơn trước. Chàng ngồi hàng giờ trên bãi biển gần đó suy nghĩ về cuộc đời chàng, về những biến động đã đi qua đời chàng. Và suy nghĩ về những người đàn bà đã yêu thương chàng.

Miriam chàng không bận tâm nhiều vì nàng sau cùng đã tìm được hạnh phúc nơi người bạn thân chàng. Nhưng Uyên, ám ảnh của nàng tuy không còn dẫn vật như trước vẫn tiếp tục chiếm ngự trí tưởng Lữ. Chàng tưởng giữa Uyên và chàng chỉ có tình dục và ý muốn làm giàu. Nhưng cái chết của Uyên đã làm thay đổi hẳn ý nghĩ chàng. Uyên đã cứu chàng thoát chết trước lần đạn của tên Tàu Triad. Có phải tình yêu cao cả nhất là sự hy sinh mạng sống mình cho người yêu? Và chàng đã làm gì xứng đáng để có tình yêu như thế?

Lữ tự suy nghĩ về mình. Trong giới hạn giữa tốt và xấu, chàng thấy mình đã đắm chìm trong vực sâu của tội ác, tại sao chàng còn được ân thưởng tình yêu cao cả của Uyên, của sự tốt lành của Miriam. Và giờ đây khi tất cả tưởng chừng như đã đổ vỡ, chàng vẫn còn Kim. Chàng đã giết Triệu Tôn một cách thần nhiên bằng bàn tay của Montello, đã tạo ra sự xung đột khủng khiếp và đẫm máu giữa hai tổ chức tội ác và sau cùng chính tay chàng đã giết Vãn để trả thù cho Uyên. Nhưng có phải Vãn đã làm tất cả những chuyện tà trời hắc làm chi vì tội lỗi của chàng đầu tiên với Uyên? Sự xấu đã bao phủ lấy chàng và như một thói nam châm dẫn dắt tất cả những sự xấu xa khác đến cho đời chàng và cho những người thân cận chung quanh chàng.

Lữ ngạc nhiên thấy chàng suy nghĩ về tốt xấu. Nhìn lại cuộc đời Lữ tự thấy mình chưa hề đặt vấn đề thiện ác trong đời sống. Hành động và cử xử của chàng đã hoàn toàn theo bản năng sai khiến. Chàng đã dựa vào bản năng sinh tồn để sống sót trong cuộc chiến tàn nhẫn năm xưa tại miền Nam Việt Nam trước và bản năng đã chế ngự và thúc đẩy tất cả những hành vi và suy nghĩ của chàng. Ham muốn làm giàu như một ám ảnh những năm qua có phải là bản năng tranh đấu sống còn trong xã hội tư bản đất Mỹ và đã phát

Chương 56

triển khả năng tranh đấu của chàng đến mức cao độ nhất, để đem lại lợi lộc và mức độ giàu có như ngày hôm nay?

Lữ thấy chàng đã không từ một thủ đoạn nào để đem lại phần thắng cho chính mình. Chàng đã có thể xử sự vấn đề Triệu Tôn bằng cách khác, không cần đến chằm dứt mạng sống của hắn. Những người bình thường khác chắc chắn sẽ tìm những phương cách mềm dẻo và êm thấm hơn để giải quyết những khó khăn. Tại sao chàng không thể làm như họ? Tại sao chàng luôn luôn tìm con đường đen tối nhất để đem lại thắng lợi cho mình?

Lữ không nhận mình là người tốt và cũng không hề nghĩ đến chàng như một người xấu. Nhưng Lữ tự hỏi đã có bao người xấu xa khốn nạn trên cõi đời, kể cả những kẻ có thể giết hàng triệu người như Hitler, Pol Pot tự nhận mình là người xấu. Ý thức tốt xấu có lẽ ai cũng có thể cảm nhận được nhưng ngồi xuống tự vấn về mình và đặt câu hỏi cho chính mình, điều đó là chuyện khác. Chàng càng suy nghĩ càng thấy tất cả biến động đời chàng do hành vi theo bản năng, không phân biệt tốt xấu của chàng tự gây cho mình.

Và Lữ bắt đầu đặt giả sử cho từng hành động đời chàng. Nếu Lữ trung thành với Miriam và không hề để ý đến Uyên như một tình nhân, chàng đã không có ngã rẽ

cuộc đời trắc trở đến thế, cho chàng, cho Miriam và cho Uyên. Nếu chàng là Vãn bị phản bội chàng sẽ hành xử ra sao? Lữ nhớ lại ánh mắt của Vãn nhìn chàng lúc sắp chết và rùng mình. Những dẫn dắt hậu quả cho hành động của một người có thể ghê gớm đến thế sao? Vãn có thể hành động và phản ứng cách khác để mọi sự sẽ thay đổi hẳn. Như một cuộc ly dị bình thường. Hay cay đắng chấp nhận. Nhưng con đường mỗi người tự chọn cho mình đã bắt chéo lên con đường của người khác và những hậu quả xảy ra đã miên man tiếp diễn không ngừng lại được.

Nếu giả sử chàng không nghĩ đến chuyện thanh toán Triệu Tôn, đời chàng sẽ thay đổi ra sao? Lữ nhận thức sự sai lầm khi chàng bắt đầu dính với tổ chức tội ác để giải quyết Triệu Tôn. Bản năng đã dẫn dắt chàng đến Montello, như những xấu xa cuộc đời thường hội tụ và cộng hưởng mạnh mẽ gấp trăm ngàn lần sự tốt. Chàng đến với tổ chức tội ác dễ dàng và thản nhiên không hề suy nghĩ như đó chỉ là chuyện thường tình. Đời sống có khuynh hướng như vậy chăng? Sự tốt khó khăn và sự xấu dễ dàng. Vãn cũng đã hành xử như chàng, cũng đã theo những dễ dãi, lôi cuốn vào cuộc trả thù. Và để sự xấu có tác động lũy tiến cho những việc đã xảy ra, không kèm giữ lại được.

Lữ ngồi hàng giờ nhìn sóng biển vỗ vào ghềnh đá trên hòn đảo Capri gần Sorrento và suy nghĩ về cuộc đời chàng. Chàng đã làm được gì tốt cho cuộc đời chung quanh, cho người khác? Tiền bạc tích lũy của chàng có giá trị gì khi chỉ là trò chơi làm giàu và đi tìm cảm giác quyền lực phù phiếm và khô hài của kẻ thừa tiền.

Sự may mắn đã đến với chàng quá nhiều. Cho đến ngày Uyên chết trên tay chàng. Có phải đó là định mệnh, để chàng hiểu cuộc đời, để chàng hiểu tốt và xấu, thiện và ác, để chàng hiểu thế nào là tình yêu đích thực. Và lần đầu tiên trong cuộc đời Lữ tin vào định mệnh và chấp nhận định mệnh của chàng. Định mệnh đã sắp xếp cho những biến động xảy ra trong đời chàng, đã đưa chàng xuống vực sâu của sự ác và đã cho chàng nhận diện ý nghĩa của nó. Có phải định mệnh đã đưa chàng đến thành phố Sorrento này để hiểu được ý nghĩa của tốt và xấu và giúp chàng cảm nhận ý nghĩa đời chàng.

Lữ thở ra một hơi dài. Gió biển từ ngoài khơi thổi vào như làm tan sương mù bao phủ đời chàng. Chàng thấy định mệnh và con đường chàng cần phải làm. Cho một sự cứu rỗi. Và cho sự yên bình của tâm hồn chàng.

Lữ từ đảo Capri trở về Sorrento chiều hôm đó và khi bước chân vào phòng

Chương 56

chàng nghe tiếng điện thoại reo vang. Tiếng của Sơn bên đầu dây, hào hứng, sôi nổi. Chàng báo cho Lữ biết về công ty Comnet vừa ra thị trường chứng khoán, giá cổ phần vọt lên như thế nào và Lữ có biết tài sản hiện tại của chàng tăng lên bao nhiêu không? Gần 50 triệu Mỹ Kim, Sơn nói, không dấu được kích động như không thể tưởng tượng được sự lớn lao của số tiền.

Lữ nghe một cách hồ hững và chàng ngạc nhiên cho chính mình. Chàng không ý thức được sự thay đổi sâu xa đến thế trong tâm hồn chàng. Tài sản lớn kia chỉ là một con số, Lữ thầm nghĩ, chàng có cần đến nó hay không? Và một lần nữa, Lữ ngạc nhiên khi bắt gặp ý nghĩ đó. Có phải định mệnh đã đến gõ cửa báo hiệu? Lữ nói với Sơn:

- Cậu có nói chuyện với tôi một lần về ước muốn của cậu. Là xây cô nhi viện và mở trường giáo dục miễn phí cho trẻ em nghèo tại Việt Nam, phải không? Tôi muốn cậu lập ra một trust fund và cho tất cả tài sản của tôi vào quỹ đó. Tôi muốn cậu thực hiện nguyện ước đó của cậu.

Sơn lặng người hàng mấy phút trước khi chàng có thể lên tiếng:

- Tất cả tài sản của cậu? 50 triệu Mỹ Kim? Rồi cậu sống bằng gì? Bao giờ cậu trở về Mỹ?

Sơn hỏi liên hồi như vẫn không tin nổi những điều Lữ nói. Chàng nghe tiếng Lữ

cười đầu dây bên kia. Giọng cười trong sáng, hồn nhiên như trẻ thơ, giọng cười Sơn chưa bao giờ nghe. Lữ trấn an Sơn:

- Không! Tôi không điên đâu! Cậu hãy làm những điều tôi vừa nói đi. Tôi còn ở Sorrento một thời gian nữa chưa thể về ngay được!

Sơn hỏi lại:

- Còn Kim? Cậu muốn tôi nói với Kim ra sao?

Lữ trả lời:

- Tôi cần một thời gian nữa trước khi gặp Kim. Cậu cứ nói thế chắc Kim sẽ hiểu.

Chàng buông máy. Nỗi an bình bao phủ tâm hồn chàng và đưa lại những cảm giác lạ lùng Lữ chưa bao giờ nhận biết. Chàng cảm ơn định mệnh đã dẫn dắt chàng đến đây, cho chàng dịu ngọt và êm đềm của những cảm nhận tốt lành, hàn gắn tâm hồn chàng. Có phải cuộc đời mỗi người cần có một thành phố cho tâm hồn như Sorrento, để trở lại từ vực sâu, để biết rằng còn có cuộc đời mới, trong sáng, an lành, chờ đón và sẵn sàng tha thứ tất cả những lỗi lầm, lạc lối và u mê.

Sơn ngồi ôm Miriam trên chiếc thuyền nhỏ của thành phố Venice với người chèo thuyền gò lưng đẩy mái chèo và cười với cặp uyên ương, đang âu yếm nhau như hàng ngàn cặp tân hôn khác đã ngồi trong chiếc gondola này. Họ đã làm đám cưới chỉ

hai người tại Venice như ước nguyện của Miriam. Tại nơi chốn của an bình và hạnh phúc thật sự. Miriam ngạc nhiên vì nàng khám phá hình ảnh Lữ đã hoàn toàn biến mất khỏi trí tưởng tượng, chỉ còn lại Sơn. Miriam nghĩ nàng có thể gặp lại Lữ một cách thản nhiên như người bạn của Sơn, không hơn không kém.

Miriam nhét những trái nho mọng chín cho Sơn và nhìn quanh chân trời. Tại sao Venice có thể đẹp như thế? Và tại sao hạnh phúc nàng có thể trọn vẹn như không thể nào trọn vẹn hơn? Sơn ngả người nằm dài trên chiếc thuyền nhỏ và Miriam ôm hôn chàng. Sự tốt lành của chàng bao phủ lấy nàng, tràn trề. Và đôi mắt yêu thương của chàng như hứa hẹn một cuộc đời trước mặt trong sáng, hiền hòa và êm đềm như bản nhạc chàng vẫn dạo hằng đêm. Miriam nói nhỏ:

- Em hạnh phúc quá! Em mong muốn Lữ và Kim cũng hạnh phúc như chúng mình!

Sơn hôn lại nàng, mím cười:

- Anh chắc họ cũng thế!

Miriam hỏi lại:

- Lữ bây giờ làm gì hả Sơn?

Sơn nhìn nàng. Miriam hỏi về Lữ bình thường như một người bạn xã giao lâu ngày chưa gặp. Chàng trả lời:

- Lữ vẫn còn ở Sorrento nhưng Kim đã bay sang đó và đi đi về về. Anh không

Chương 56

biết bao giờ Lữ mới trở lại Mỹ nhưng anh khuyên Lữ không nên bỏ phí tài năng. Anh muốn Lữ tiếp tục giúp anh trong việc đầu tư cho trust fund cho các công việc xã hội anh đang làm. Lữ hứa sẽ suy nghĩ và cho anh biết sau.

Miriam không nghe nữa. Nàng ôm hôn chàng dầm đuối. Hãy nói chuyện hiện tại thôi Sơn. Và hãy hưởng hạnh phúc đang có trước mặt. Nàng nghe tiếng hát người chèo thuyền trước mặt. Một bài hát ca tụng tình yêu, ca tụng cuộc đời. Trong bầu trời xanh và nắng ấm của thành phố Venice. Miriam cảm ơn Thượng Đế, cảm ơn cuộc đời và cảm ơn xứ sở xa xôi nào đó bên kia bờ Thái Bình Dương, đã cho nàng người tình nhân tuyệt vời, đã cho nàng hạnh phúc, một hạnh phúc sau cùng và kéo dài mãi mãi.

HẾT